

Frälst genom dopet i Faderns, Sonens och den helige Andes namn!

**Då frälste han oss. . . genom ett bad
till ny födelse och förnyelse i den helige Ande.
Tit. 3:5.**

Det finns ingenting som kan ge ett så kraftigt stöd för hoppet om evig salighet som dopet i den treenige Gudens namn. Men jag har inte hittat någon skrift som framställer dopets innehåll på ett enkelt sätt utan onödig polemik. Dessutom har dopets bakgrund, Jesu två dop, sällan ens nämnts i sammanhanget. Jag vill ta fram speciellt den saken men också något om dopets inre väsen, nyfödelsen till Guds barn och föreningen med Kristus i hans rättfärdighet.

Tredelad frälsningsplan

Utifrån bibelns vittnesbörd kan man urskilja ett genomtänkt mönster i frälsningsverket. Det är uppbyggt på tre grundpelare, nämligen tre dop eller förvandlingsunder. Vårt kristna dop är det sista i raden av dessa tre dop, genom vilka Gud åstadkommer vår frälsning. Dessa är

1. Jesu Johannesdop, då han gjordes delaktig av hela människosläktets synd, Matt 3:13-17
2. Jesu dop i Guds vredes eld som straff för människosläktets synd. Luk. 12:50, Mark 10:38.
3. Det kristna dopet som vi döps med, där vi blir delaktiga av det som har skett med Jesus genom hans båda dop. Matt.28:19.

De två första dopen utgör således grunden för det dop, med vilket vi blir döpta. Därför bör vi utgå från dem och se dem i sammanhang med vårt dop, för att kunna fatta vad vårt dop egentligen innehåller.

Dop innebär förvandlig

Vart och ett av dessa tre dop innebär en förvandling av den döptes status.

1. När Jesus gick ner i Jordanfloden vid sitt Johannesdop var han helt utan synd, men när han kom upp därifrån bar han på hela människosläktets alla synder.
2. När Jesus gick för att döpas i Guds vredes eld på grund av vår synd, som han bar i sin kropp, då var han den syndigaste människa som jorden har burit, men när han steg upp från de döda var han rättfärdiggjord och förhärligad.
3. När vi går eller blir burna till dopet är vi syndare, men genom dopet till Kristus blir vi delaktiga av hans rättfärdighet. Före dopet är vi syndare, men i dopet genomgår vi en andlig nyfödelse till Guds barn och Kristi medarvingar till evigt liv och evig salighet.

Vem är verksam i dessa dop?

Svaret är: Gud ensam. Hela den gudomliga Treenigheten var närvarande och allena verksam vid Jesu två dop och är så också vid vårt dop. Det som sker eller har skett i dopen är av andlig natur och kan åstadkommas bara av honom. Det har visserligen behagat Gud att ge oss människor yttre och synliga uppgifter i samband med dessa händelser. Men det väsentliga och det egentliga skeendet är andligt och fördolt för oss människor. Så är ju också de döptas och troendes liv **"fördolt med Kristus i Gud"**. Kol. 3:3.

Så hade Johannes Döparen uppgiften att döpa Jesus med vatten, men Jesu förvandling till syndare var den Treeniges eget verk. Likaså var det människor som korsfäste och dödade Jesus, men det var Gud som slog honom med sin vredes eld samt uppväckte och rättfärdigförklarade och förhärligade honom. Likaså döper människor varandra i vatten med Guds namn och läser hans ord i samband med dopet, men det är Gud själv som genom sin Ande på ett andligt sätt föder den som döps till sitt barn med andligt liv och arvsrätt till hans rike. Vi återkommer senare till detta med att den Treenige ensam - utan någon som helst medverkan från vår sida - åstadkommer dopets egentliga verkan.

1. Jesu Johannesdop – en gudomlig akt

Eftersom vi människor, som i odöpt tillstånd är döda i överträdelser och synder (Ef. 2:1), inte själv skulle kunna frälsa oss från synden, måste Gud själv utföra verket för oss. Han måste bli människa - och inte bara en enskild person bland många andra, utan han måste identifiera sig med hela människosläktet, för att kunna ta på sig dess syndaskuld och så lida dess straff.

Att kläda den Rättfärdige i människornas synd krävde en juridiskt bindande akt, som innehöll ett bindande löfte. Denna akt förrättades vid floden Jordan. Vid förrättningen var den treenige Gudens samtliga tre personer närvarande och Johannes Döparen utförde den yttre handlingen då han döpte i vatten samt fungerade som vittne.

Evangelisten Matteus redogör i kapitel 3 i korthet för denna förrättning: **Sedan kom Jesus från Galiléen till Johannes vid Jordan för att döpas av honom. Men Johannes försökte hindra honom och sade: "Det är jag som behöver döpas av dig, och du kommer till mig." Jesus svarade honom: "Låt det nu ske. Ty så bör vi uppfylla all rättfärdighet." Då lät han det ske. När Jesus hade blivit döpt, steg han genast upp ur vattnet. Och se, himlen öppnades, och han såg Guds Ande sänka sig ner som en duva och komma över honom. Och en röst från himlen sade: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje."**

Johannesdopet var till för syndare, som behövde förlåtelse. Folket som lät döpa sig av Johannes, bekände sina synder vid tillfället. Johannes Döparen visste att Jesus inte hade några synder att be om förlåtelse för. Därför stod han undrande inför Jesus, när denne kom för att låta döpa sig. Varför ville då Jesus låta döpa sig som en syndare? Jesus säger då till honom: **"Låt det nu ske. Ty så bör vi uppfylla all rättfärdighet."**

Vad menar Jesus? Var det så att det mesta av rättfärdigheten skulle bli uppfyllt på annat sätt och att dopet bara var en liten bagatell, som borde göras bara för ordningens skull? Hade då Jesus kommit till jorden för att iaktta små formaliteter, likt fariséerna? Ingalunda.

Jesu dop var ingen liten formalitet. Han skulle genom dopet invigas i sitt stora ämbete som bestod i att vara alla syndares ställföreträdare. Det var alla människors rättfärdighet han skulle uppfylla och göra hela människosläktet rent från synd. Han skulle ge oss den rättfärdighet som vi saknade för att bli saliga. I dopets stund tog han på sig det stora uppdraget, att företräda oss syndare inför Gud.

Genom att ta dopet erkände han att han var en syndare, inte i sig själv, utan som vår representant. Efter sitt dop var han den största syndaren på jorden. Han bar allas synder i sin kropp, helt enligt profetian '**all vår skuld lade Herren på honom.**' Jes. 53:6.

Vad menade Jesus med ordet '**vi**' i meningen 'så bör **vi** uppfylla all rättfärdighet'? Var det Johannes och Jesus som tillsammans skulle uppfylla rättfärdigheten? O, nej! Visserligen gjorde Johannes rätt i att döpa Jesus, men därmed uppfylldes inte all rättfärdighet. Jesu dop var bara början på det stora rättfärdiggörelseverket för hela människosläktet. Och det skulle Jesus inte göra tillsammans med Johannes, utan tillsammans med Fadern och den Helige Ande.

Gud uttryckte sig på liknande sätt, när han skulle skapa människan. Det står i första kapitlet: Gud sade: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss." Vilka 'oss' och 'vår'?- Det var Fadern, Sonen och Anden, gudomen i tre personer. Det var en stor sak den gången, då Gud gjorde någonting till sin egen avbild, något heligt och rättfärdigt. Men det skulle komma att krävas något ännu större. När vår likhet med Gud ifråga om rättfärdigheten hade gått förlorad genom synden, då gick det inte att bara blåsa in ny livsande i oss. Så förstörda var vi. Gud måste själv bli människa och dö i vårt ställe och på det sättet gottgöra våra synder.

När Jesus döptes hördes en **röst från himlen: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje."** Med röstens ord gav Fadern sitt godkännande till att Sonen döptes till syndare. Han uttryckte rentav sin glädje över att Jesus var villig att åta sig uppdraget att bära våra synder och ta straffet för dem.

Att Guds Ande, den tredje personen i Gudomen, sänkte sig ner över Jesus, var en bekräftelse på att saken, som detta dop handlade om, nu var avgjord, så att också Anden nu hade fått sin speciella uppgift fastställd, nämligen att förkunna Jesu frälsningsverk för världen.

Efter detta var Anden ständigt med Jesus för att stöda och leda. Genast efter denna förrettning förde Anden honom ut i öknen för att han som syndare skulle frestas där av djävulen och så bevisas vara själv rättfärdig.

Betydelsen av Jesu Johannesdop

Eftersom Johannesdopet var ett dop för dem som erkände sig som syndare och ville ha syndernas förlåtelse, betydde Johannesdopet för Jesu del, att också han erkände sig som syndare, nämligen som bärare av alla människors synd. Han blev ett med oss och därmed vår representant inför Gud. Dittills hade han alltifrån sin födelse i Betlehem varit en ibland oss människor, men helt utan synd. Genom denna akt vid Jordan gjordes han till ett med oss, så att vår synd därmed blev hans synd.

Ifall denna akt inte skulle ha ägt rum, hade hans kommande lidande och död varit helt onödig, eftersom han inte själv hade någon synd att lida för. Hans lidande skulle inte ha haft någon koppling till vår synd. Han skulle inte som egen person skild från oss ha kunnat lida straffet för vår synd och sopa bort dem med sitt blod och sin död.

Att Jesus blev döpt till ett med oss var således en förutsättning för hela frälsningsverket. Han blev vid Johannesdopet vår representant inför Gud ifråga om allt vad han gjorde. När han sedan blev slagen, korsfäst, dödad och begravnen, var det samtidigt vi alla som, enligt Guds egen juridik, blev slagna, korsfästa, dödade och begravda, efter-som han var döpt till ett med oss.

2. Jesu dop i Guds vredes eld – hans död och uppståndelse

Det var ett fruktansvärt dop. Den allsmåttiges heliga vrede över synden slog ner över Jesus, därför att han bar alla människors alla synder i sin kropp. Det var så överenskommet vid Johannesdopet i vatten och kunde inte undvikas. När tiden närmade sig sade Jesus: **”Jag har ett dop, som jag måste genomgå, och hur vändas jag inte till dess att det är fullbordat.”** Luk. 12:50. Och före korsfästelsen bad han till Fadern: **”Abba, Far, allt är möjligt för dig. Ta den här bägaren ifrån mig. Men inte som jag vill, utan som du vill.”** Mark. 14:36.

Och han fogade sig ödmjukt under Faderns vilja. Profeten Jesaja hade profeterat om detta i detalj redan några hundra år tidigare. Där understryker han kraftigt det som var en följd av Jesu Johannesdop, nämligen att det var våra synders straff han led. **”Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade Herren på honom. Han blev misshandlad, men han ödmjukade sig och öppnade inte sin mun. Som ett lamm som förs bort för att slaktas, som ett får som är tyst inför dem som klippar det, så öppnade han inte sin mun.”** Jes. 53:4-7.

I och med att Jesus dog var detta dop fullbordat. Uppgiften att bekräfta hans död blev given åt några romerska soldater. Dessa kom för att påskynda dödens inträde för de korsfästa genom att krossa deras revben. **Men när de kom till Jesus och såg att han redan var död, krossade de inte hans ben. I stället stack en av soldaterna upp Jesu sida med ett spjut, och genast kom det ut blod och vatten.** Joh. 19:33-34. Blodet och vattnet som skilda vätskor var ett säkert tecken på att döden hade inträffat. En Jesu lärjunge, Josef från Arimatea fick sedan tillstånd att

ta ner Jesu kropp och lägga honom i en grav. Joh. 19:38 f.

Jesus hade nu blivit helt nedsänkt i Guds vredes eld. Som en följd och en bekräftelse av detta återkom han till livet på tredje dagen därefter, så som det var förutsagt av profeterna. Och han återkom förvandlad. Han bar inte längre på människornas synder. Synden var sonad genom hans lidande och död. Han var rättfärdigad och dessutom förhärligad.

Betydelsen för oss av Jesu lidande och död

Alla våra synder är genom Jesu död och i hans person för alltid gottgjorda för oss, och Fadern har bekräftat det genom att uppväcka honom från de döda. Om våra synder ens i minsta mån skulle ha legat kvar på honom på påskdagens morgon, då skulle Fadern inte ha uppväckt honom och vi skulle ha varit förlorade, eftersom det var våra synder han bar.

Aposteln Paulus skriver **En har dött för alla och därför har alla dött.** 2 Kor. 5:14. Vi dog alla i och med att Jesus dog, eftersom han var förenad med oss. Hela världens omätliga syndaskuld alltifrån Adam till tidens slut blev därmed för evigt betald. Det skedde såsom Johannes Döparen hade förutsagt, när han identifierade Jesus som Guds Offerlamm: **Se Guds Lamm, som tar bort världens synd!** Joh. 1:29. Aposteln Paulus skriver: **Han har förlåtit oss alla överträdelser och strukit ut det skuldebrev som med sina krav vittnade mot oss. Det har han tagit bort genom att spika fast det på korset.** Kol. 2:14. Borttagandet av våra synder innebar att vi med ett slag blev rena och heliga. Vi som tidigare var Guds fiender, förlorade i Guds ögon vårt fientliga sinnelag och blev försonade med honom. **Också er har han nu försonat med sig genom att lida döden i sin jordiska kropp.** Kol. 1.21,22.

För vårt förnuft låter detta som överdrift. Är inte världen i stort sett ännu fientligt sinnad mot Gud? Jo visst. Men vi måste komma ihåg, att försoningen har skett i Kristus. Här i vår kropp måste vi plågas av vårt jordiska köttets ondska till vår död. Det viktiga är hur Gud Fader ser på saken. Han ser oss i Kristus som försonade och vänligt sinnade. Han ser oss sådana vi är i Kristus, eftersom Kristus döptes till ett med oss. Men också hos dem som tror budskapet skymtar denna försoning fram i form av deras bekännelse till Kristus.

Betydelsen av Jesu uppståndelse från de döda

Detta Jesu dop i Guds vredes eld blev fullbordat i och med att han återkom till livet i förvandlad gestalt. Och eftersom han då alltjämt var ett med oss, hade också hans uppståndelse en oerhört stor betydelse för oss:

- Vi blev rättfärdiga tillsammans med Kristus. Så som hans död hade resulterat i att våra synder blev utplånade, så blev vi också samtidigt med honom rättfärdigförklarade när Fadern uppväckte honom som tecken på att han till fullo hade avtjänat straffet för våra synder. **Liksom en endas fall ledde till fördömmelse för alla människor, så har en endas rättfärdighet lett till ett frikännande till liv för alla människor. Rom. 5:18,19 .**

- Vi blev uppväckta till andligt liv med Kristus. **Gud har älskat oss med så stor kärlek, även när vi**

ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande med Kristus. Ef. 2:4-5. Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus. Ef. 2:6

Det talas sällan om vår uppståndelse tillsammans med Kristus i hans uppståndelse. Men den finns omtalad redan hos profeten Hosea: **Kom, låt oss vända om till Herren! För han har rivit oss, han ska också hela oss. Han har slagit oss, han ska också förbinda oss. Efter två dagar gör han oss levande igen, på tredje dagen låter han oss uppstå, så att vi får leva inför hans ansikte.** Hos. 6:1-2. Och eftersom vi redan har uppstått till andligt liv med Kristus, så ska vi också uppstå med våra kroppar i härlighet vid tidens slut. Det står i uppenbarelseboken: **"Saliga och heliga är de som har del i den första uppståndelsen."** Jesu uppståndelse är den första uppståndelsen, och vi har alla del i den.

Till detta kommer ytterligare det, att då Jesus alltjämt är vår representant inför Fadern och lever evigt, då har också vi evigt liv i Jesu person. Detta är själva evangeliet. De som tror det åtnjuter redan nu genom tron vad det innehåller. Men av oss själva har vi ingen tro. Den är en Guds gåva som han ger tillika med sin Ande genom dopet och uppehåller den sen genom Ordets läsande och hörande.

3. Vårt dop till Kristus

Hittills har vi talat om hur Jesus blev döpt till ett med oss syndare och därmed tog på sig vår syndaskuld. Vidare har vi behandlat hans dop i Guds vredes eld, då han led straffet för vår synd och uppstod från de döda rentvådd och rättfärdig. Eftersom han var ett med oss också i sin uppståndelse som rättfärdig, är också vi rättfärdiga, fria från våra synder. - Men detta är vi bara i honom, i hans person. Vi behöver få rättfärdigheten till oss personligen, så att vi kan åtnjuta den och leva av den genom tron. Detta sker i dopet.

Ingen kan själv ta till sig och tillämpa budskapet om frälsningen på sig själv om det inte ges oss genom den helige Ande. Anden ges oss i dopet. Jesus sade till Nikodemus: **"Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som är född av Anden."** Joh. 3:8.

Den som är född av Anden är lik en nyfödd, som slår upp ögonen och ser sig omkring utan att veta hur det gick till att komma till denna värld. Man har inte själv tagit initiativ eller förberett något, som skulle ha kunnat vara orsak till att man har blivit insatt i detta nya sammanhang. Någon annan måste ha åstadkommit det. Och denna andra person är Guds Ande.

Den som är född av Anden bara tackar Gud för att han efter sitt goda behag har gett andlig syn till att se vad som finns i den andliga världen och att han har gett förmågan att uppfatta och ta till sig vad som sägs i Ordet om vår frälsning. Och denna förmåga ger Gud oss genom ett särskilt instrument: ett dop i motsatt riktning till Jesu Johannesdop: Han döper oss till Kristus, så att vi i vår tur blir ett med honom.

När Jesus blev döpt till ett med oss syndare fick han del av vår synd. Och när vi nu döps

till ett med honom, han som vunnit rättfärdigheten, då får vi del av hans rättfärdighet. Och tillika med detta får vi genom dopet del av Guds Ande, som hjälper oss att anamma budskapet i tro.

Alla människor behöver döpas

En endas fall (Adams) ledde till fördömelse för alla människor. Rom. 5:18 **Alla har blivit fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda.** Rom. 3:12. Av dessa två bibelställen framgår med all tydlighet att också spädbarn behöver döpas till Kristi rättfärdighet. Visserligen har de ännu inte syndat genom uppenbara gärningar, men de har arvt benägenheten till det onda och därmed också fördömsen.

Genom dopet till Kristus får vi personligen tillgång till den frälsning som han har förvärvat åt oss genom sin död och uppståndelse. Tit. 3:5. Vi får syndernas förlåtelse (Apg. 2:38) och evigt liv och blir födda till Guds barn och till medborgare i Guds himmelska rike. Någon annan möjlighet att bli frälst finns inte för oss människor, varken stora eller små, eftersom alla människor alltsedan Adam ärver syndafallets följder.

Dop av spädbarn – och vuxna

Spädbarnsdop är en åskådlig undervisning om det rätta sättet att ta emot frälsningen. Barnet har inte haft möjlighet att förbereda sig för sitt dop. Det har inte likt vuxna kunnat börja räkna med en egen andel i dopet i form av eget beslut, egen god vilja, egen tro eller annan medverkan i dopet. Barnet är helt öppet för Guds verk och tar förbehållslöst emot det som Gud gör. På det sättet ger det också omedvetet hela äran åt Gud för det som han ensam åstadkommer.

När en vuxen person, som har tankar om egen medverkan i dopet, blir döpt, får han visserligen ett giltigt dop med alla dess löften, men hans egna förbehåll stänger ut honom från att ta emot Guds gåva helt och fullt, och därmed går han miste om möjligheten att tillägna sig dopets innehåll. Gud vill inte dela äran av dopets verk med någon människa. Jesus säger till sina lärjungar: **"Om ni inte blir som barn, kommer ni aldrig in i himmelriket."** Men ingen kan av egen vilja och kraft "bli som barn". Därtill krävs Guds Andes handgripliga undervisning.

Utgående från orden i Mark. 16:16 **"Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd"** har man diskuterat huruvida spädbarn kan tro eller inte. Jesus sade orden i ett sammanhang, där han uppmanade sina lärjungar att gå ut i hela världen och predika evangelium. Det var således fråga om hur vuxna åhörare ställer sig till evageliets predikan. Den som förkastar predikan blir fördömd. Eftersom spädbarn inte är i tillfälle eller har förmåga att uppfatta predikan, än mindre förkasta den, så kunde man avfärda frågan med detta. Men vad är då tron för något?

I sig själv är tron egentligen ingenting. Jesus sade till sina lärjungar: **"Om ni hade tro ens så mycket som av ett senapskorns storlek, så kunde ni flytta berg."** Det som betyder något är vad tron omfattar. Jesus sade till en kvinna: **"Din tro är stor."** Matt. 15:28. Hon trodde på Jesu barmhärtighet, och den är stor. Guds Ande hade planterat denna övertygelse hos kvinnan. Det var

inte hennes tro som hade skaffat henne den insikten. Guds Ande hade gett henne en gåva i form av en insikt, som hon gav uttryck för.

Ett spädbarn, som har fått dopets gåva, kan visserligen inte ännu uttrycka sig varken positivt eller negativt om dopets gåva, men det viktiga är att gåvan är given och finns hos barnet, och gåvan är en bekräftelse på syndernas förlåtelse och ger evigt liv. Barnet har inte stött gåvan ifrån sig utan omfattar den omedvetet. Detta vill jag kalla tro, en tro som ännu inte har behövt strida för sin existens. Senare kommer undervisningen enligt Jesu befallning, och då kommer världens ande med förvillelser, och tron blir då antingen medveten eller går under.

I detta sammanhang kan vi också påminna oss det som hände när jungfru Maria, gravid med Jesusbarnet, kom till Elisabet: Elisabets barn **spratt till i henne av glädje**. Luk. 1:44. Vi har ingen inblick i vad Guds Ande åstadkommer i ett spädbarn.

Döda och begravna med Kristus i dopet

Vår förvandling till ett med Kristus i vårt dop ger oss del i allt som han har gjort och gått igenom i sitt stora frälsningsdop. Vi får del i hans lidande och död, så att de tillräknas också oss. **Vi alla, som har blivit döpta till Kristus Jesus, har blivit döpta till hans död**. Rom. 6:3. Genom hans död har vi avtjänat vårt syndastraff. **Den som är död är friad från synden**. Rom. 6:7.

Och samtidigt har vi också dött bort från vår medfödda syndiga natur. Vi är i Kristus både döda och begravna från vårt liv i gudsfrånvändhet och köttslighet. **I honom blev också ni omskurna, inte med människohand, utan med Kristi omskärelse, då ni avkläddes er syndiga natur och begravdes med honom i dopet**. Kol. 2:11,12.

Uppståndna till liv med Kristus i dopet

Nu kunde man fråga om det inte är tillräckligt att vi har blivit befriade från synden. Nej, det skulle inte ha varit till någon nytta, om vi hade blivit kvar i döden och inte fått del av ett nytt liv. Men då Kristus inte blev kvar i graven utan uppstod till liv, så får vi del också av hans uppståndelseliv genom att vi blir döpta till ett med honom.

I dopet blev ni också uppväckta med honom. Kol. 2:12. **Då ni alltså har uppstått med Kristus, sök då det som är därovan!** Kol. 3:1.

I dopet föder Gud oss på nytt, och då till ett andligt liv, som vi av naturen inte har. Det är skillnad på vår naturliga födelse och andlig födelse. **Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande**. Joh. 3:6. Om vi inte blir födda till ett andligt liv, kan vi inte med vår tanke få grepp om andliga ting. Det som hör till Guds rike är främmande för vårt jordiska förstånd. Nikodemus, som kom till Jesus om natten för att samtala, ville försöka förstå sig på Jesus och hans lära, men Jesus sade genast till honom: **Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike**. Joh. 3:3.

Nyfödelsen i dopet är Guds eget verk

Nyfödelsen sker helt utan medverkan av vårt förstånd. Den är helt Guds verk genom hans Ande. Jesus sade vidare till Nikodemus: **Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.** Joh. 3:5. Att vår nyfödelse i dopet är helt Guds verk är en huvudpunkt i dopläran. Vi människor kan inte på något sätt påverka vår andliga nyfödelse i dopet. Det är lika omöjligt som att ett ofött barn skulle kunna begära att få bli fött eller ha önskemål ifråga om sin födelse. Det är lika omöjligt som att en död skulle kunna begära att få bli levande.

Därför har avgörelse eller tro ingenting att göra med den nyfödelse som Gud åstadkommer genom vatten och sin Ande. Man får inte blanda in något av ens eget i Guds verk. Det skulle vara en skymf mot honom. I fråga om vår nyfödelse använder han sig inte av något annat än vatten och sin egen Ande – och naturligtvis sitt ord.

Med tanke på nödvändigheten att ha visshet om att bli slutligt salig är det också farligt att tänka sig sin egen tro som en grundpelare i sin andliga nyfödelse. Det kommer tider, när man börjar tvivla på sin avgörelse eller tro, och då har man inget stöd av dopet om man räknar med sin egen medverkan i dopet. Det fasta stödet för frälsningsvissheten får man av sanningen att Gud själv i dopet har fött en till sitt barn efter sin egen vilja och sitt behag. **De är inte födda av blod eller av köttets vilja eller av någon mans vilja utan av Gud.** Joh. 1:13.

Enligt Upp. 7:10 ropar den frälsta skaran inför Guds tron: **”Frälsningen tillhör vår Gud och Lammet!”** Så har de alltid gjort och kommer att göra i evighet. Orden säger att frälsningen är helt och hållet Guds verk genom Lammet Jesus och den helige Ande. Ingen av oss har på något sätt bidragit till vår frälsning. Så inte heller i fråga om dopet som ingår i frälsningsverket.

Födda av Gud till hans barn

Eftersom Kristus är en person i den treeniga gudomen och därmed Gud själv, innebär detta dop till Kristus också ett dop till den treenige Gudens gemenskap. Vi får del av själva gudomen. Vi föds av Anden till Guds barn och till Kristi bröder och systrar med arvsrätt till Guds rike och evig salighet.

Nyfödelsen i dopet är visserligen ett fördolt mysterium för vårt förstånd. Men enligt Jesu ord är det fråga om en födelse. **Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.** Joh. 3:5. Det nya livet, till vilket vi har blivit födda i dopet är **dolt med Kristus i Gud tills vi träder fram i härlighet med Kristus.** Kol. 3:3-4. Aposteln Paulus kallar det både födelse och förnyelse. **Då frälste han oss. . . genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande.** Tit. 3:5.

Gud ger sina barn ett nytt namn.

Föräldrar brukar ge sitt barn ett namn i samband med dopet. Men det är ingen väsentlig sak i dopet. Det väsentliga är att Gud ger ett nytt namn åt den som döps, ett namn med anknytning till honom själv, som är barnets far och därmed också en ny identitet.

Ett namn i biblisk mening är inte bokstäver utan en identitet, en sammanfattning av personens liv och gärning. Det namn som ges oss i dopet är "Guds barn, Jesu Kristi medarvinge till det eviga livet". Vårt gamla namn var "fördömvärd syndare och Guds fiende". I Jes. 43:1 säger Herren till Israel, som i nytestamentligt sammanhang är Kristi församling: **"Jag har återlöst dig, jag har kallat dig vid namn, du är min."** D v s inte längre den ondes och fördömvärdens barn utan Guds.

Till Guds barns namn hör enligt den bibliska definitionen allt som vi har blivit delaktiga av genom Jesus Kristus och dopet till gemenskap med honom. Genom honom är vi rättfärdiga, heliga och medarvingar till Guds himmelrike. Och Gud vet inte längre av vårt gamla namn. Efter Jesu frälsningsverk och vårt dop känner han oss bara som sina egna barn. Och det finns inget större och ärofyllare än att vara den Allsmäktiges barn. I dopet blir vi upphöjda från den allra lägsta nivån, de fördömdas nivå, till den högsta, till Guds husfolks nivå.

Detta tror naturligtvis varken världen eller vårt förnuft. De låter oss inte utan strid använda vårt nya namn. Men det är Guds vilja, att vi skulle tro och bekänna det som Gud i sin stora kärlek har gjort med oss i dopet och säga till oss själva och andra: Gud har fött mig till sitt barn och gett mig arvsrätt till himmel och salighet på grund av Jesu frälsningsverk.

Gud ger oss sin Ande i dopet

Det framförs ibland tvivel huruvida Guds Ande meddelas i dopet eller inte. Eftersom Jesus har befallt oss att döpa inte bara i hans namn utan i den treenige Gudens alla tre personers namn kan det inte vara annorlunda än att Gud ger av sin Ande till den som blir döpt. **Gud är Ande.** Joh. 4:24. Den som har fötts till hans barn har hans Ande. Man kan heller inte ha något andligt liv utan att ha Guds Ande.

Då Gud föder oss på ett andligt sätt genom sin egen Ande till sina andliga barn, då är det fråga om att vi får del av hans Ande med dess liv. Detta sker fördolt för våra jordiska sinnen. Men resultatet kommer till synes senare, när han undervisar oss i sitt Ord. Då kommer Anden oss till hjälp, så att vi kan ta till oss undervisningen och tro den. Ordningen är densamma som Jesus sade till Petrus ifråga om fottvättningen: **Vad jag gör förstår du inte nu, men längre fram ska du förstå det.** Joh. 13:7. Så också enligt missionsbefallningen: **Döp dem i Faderns, Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er!** Matt. 28:19,20.

Vi människor söker gärna efter synliga tecken på att det har skett något i dopet, men Andens givande följs inte nödvändigtvis av några yttre omedelbara bevis, andliga upplevelser eller särskilda Andens gåvor. Anden ger sina gåvor när han finner det ändamålsenligt.

Dopet innebär också ett domslut

Gud som högste domare dömer oss syndare fria från vår skuld. Detsamma skedde redan vid Jesu uppståndelse, men det sker för oss enskilt och personligt i dopet. I oss själva är vi visserligen syndare och gör synd under hela vårt jordeliv. Men det är inte det som gäller längre inför

Gud. Han har dömt oss fria genom Jesus, som är rättfärdig och alltjämt är ett med oss. Detta är sanningen som gäller inför Gud och den sanning som han vill att vi ska höra och tro. Därför säger också aposteln, att **nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus**. Vilken sanning då? - Jo, den att vi är gjorda rättfärdiga och heliga i Jesus, vår ställföreträdare.

Är dopet tillräckligt till salighet?

När nu hela världens alla människor är gjorda rättfärdiga i Kristus, behövs det då ingenting mera för saligheten? - Nej, vad skulle det kunna vara som ytterligare behövs, när Jesus själv har sagt att han har fullbordat all rättfärdighet, hela frälsningsverket?

Bli då alla människor saliga? - Ingalunda. Inte känner man heller mättnad om man inte tar för sig av det som är färdigt framdukat. Det ska ätas genom tron. Man ska tro det. Så är det med dopets gåva. Saligheten finns i måltiden. Men många säger "Nej, tack!" De hör inte till dem som "hungrar och törstar efter rättfärdighet". Matt. 5:6. Bara de som gör det är saliga, säger Jesus. Och han lovar att själv komma till de hungriga och hålla måltid med dem. **Om någon hör min röst och öppnar dörren, så ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.** Upp. 3:20.